

θον τέλος εἰς συνεννόησιν, καὶ ὁ Ἰάκωβος ἤρχισε νὰ διηγῇται τὴν ἱστορίαν τοῦ σοφοῦ καὶ ἐναρέτου Κάτωνος, ἡ φωνὴ τοῦ ἀντῆχει συμπαθητικῶς εἰς τὴν μεγάλην αἰθούσαν, καὶ καθ' ὅσον ἐπροχώρει, ἡ προσοχὴ τῶν ἀκροατῶν τοῦ ἤβξανεν. Ἀπὸ τὴν ποικίλην ἔκφρασιν τῶν διαφορῶν προσώπων ἐβλεπέ τις ὅτι ἄλλοι μὲν ἐθαύμαζον τὴν αὐστηρὰν ἀρετὴν τοῦ Κάτωνος, ἄλλοι δὲ ἐπεθύμουν νὰ τῷ ὁμιλήσουν, καὶ ἀπὸ διάφορα σημεῖα ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ὁ δεῖνα χαράκτῆρ θὰ ἀντέστεκεν εἰς καθὲ προσβολὴν τῆς δυστυχίας, ἐνῷ ἄλλος θὰ ἐνικᾶτο καὶ ἀπὸ τῆς παρχεικρᾶς δοκιμασίας.

Ἡ προσοχὴ ἦτο γενικὴ, μὲ μίαν μόνην ἐξαίρεσιν. Εἰς ἀπὸ τοὺς μικροὺς ἀκροατὰς δὲν ἠδύνατο νὰ προσέξῃ εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Κάτωνος. Ὁ παῖς ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ἡ κεφαλὴ ἐσκοτοδινιάζε καὶ ἡ καρδία ἔπαλλεν ὥς νὰ ἤθελε νὰ διαρρήξῃ τὴ στήθός του, δὲν ἦτο ἄλλος ἀπὸ τὸν ἀτυχῇ Ἑρρίκον, ὅστις τώρα χύνει πικρὰ δάκρυα εἰς τὸ βῆλος τοῦ μικροῦ δάσους.

(ἀκολουθεῖ.)

ΠΡΟΘΥΜΟΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑ.

Ἱεραπόστολός τις διηγείτο, ὅτι μεταξὺ τῶν νεοφωτίτων Κινέζων, τοὺς ὁποίους αὐτὸς ἐδάπτισεν, ἦτο καὶ εἰς λεπρὸς, ἀνθρωπος εὐσεβέστατος, ὅστις ἅμα ἔγινε χριστιανὸς ἠθέλησε νὰ κάμῃ καὶ τι διὰ νὰ δεῖξῃ τὴν ἀγάπην του πρὸς τὸν Χριστὸν· ἐπειδὴ δὲ παρετήρησεν ὅτι τὸ ἀναγνωστήριον τῆς ἐκκλησίας ἦτο παλαιὸν καὶ ἐτοιμὸν νὰ πέσῃ, ἀπεράσιζε νὰ δωρήτῃ νέον ἀναγνωστήριον διὰ νὰ ἀκουμβᾷ ἐπάνω του ἀσφαλῶς ἡ Ἱερὰ Γραφή.

Ἀλλὰ πῶς; Ἦτο πτωχὸς, ὥστε δὲν εἶχε τὰ μέσα νὰ τὸ παραγγεῖλῃ εἰς λεπτοὺργόν, ἀλλ' οὔτε εἶχε χεῖρας, ὥστε νὰ τὸ κατασκευάσῃ ὁ ἴδιος, διότι ἡ τρομερὰ ἐκείνη νόσος εἶχε καταφάγει τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν του. Εἶχεν ὅμως τὸν πόθον τοῦ νὰ ὑπηρετήσῃ κάπως τὸν Χριστὸν, καὶ θέλησιν σταθερὰν νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ ἀντικείμενον τῆς ἰδίας του ἐργασίας. Ἀντὶ λοιπὸν νὰ ἀπελπισθῇ, διότι δὲν εἶχε χεῖρας, ἔλαβε τὸ μαχαιριδίον του εἰς τοὺς ὁδόντας του καὶ μετὰ μακροῦς καὶ ἐπανειλημμένους κόπους κατῴρθωσε νὰ κατασκευάσῃ νέον ἀναγνωστήριον, ὡραιότατα ἐσκαλισμένον, εἶχε δὲ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἴδῃ τὴν προσφιλεῖ του Ἱερὰν Γραφὴν ἀναπαυομένην ἐπάνω αὐτοῦ ἀσφαλῶς!

Τὸ παράδειγμα τοῦ πτωχοῦ καὶ ἀμυθοῦς τούτου ἀνθρώπου πρέπει νὰ κάμῃ ἐντύπων εἰς ἡμᾶς τοὺς χριστιανούς. Σκέπτεσθε ἀρὰ γε σῆς, τὰ ἐκ χριστιανῶν

γονέων καὶ χριστιανικῶς ἀνατραφέντα παῖδια, ὅτι ἔχετε ὑποχρέωσιν νὰ κάμνητε κάποιαν ἀνταπόδοσιν εἰς τὸν Χριστὸν διὰ τὴν μεγάλην Του ἀγάπην πρὸς ἐσάς· Αἰσθάνεσθε τὸν πόθον ἐκεῖνον. Ὅστις ἐκίνει τὸν πτωχὸν Κινέζον νὰ ἀναλάβῃ τόσους κόπους καὶ μόχθους, ὅπως δεῖξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὸν Σωτῆρα; Ἐδοκαρίας ἔχει καθὲν ἀπὸ σᾶς νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν Χριστόν. ἀρκεῖ μόνον νὰ ἔχητε θέλησιν. Καὶ οὕτω θὰ δεῖξητε ἂν τὸν ἀγαπᾶτε πραγματικῶς ἢ ὄχι.

Ὁ Χριστὸς, ὅταν ἦτον ἀκόμη ἐπὶ τῆς γῆς, ἐδίδασκε τοὺς μαθητάς Του, ὅτι πᾶν ὅ,τι πράττει τις, ἢ προσπαθεῖ νὰ πράξῃ διὰ τοὺς πτωχοὺς, τοὺς ἀσθενεῖς, τοὺς πεινασμένους, καὶ ἐν γένει τοὺς δυστυχεῖς, εἶναι τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς ὥς νὰ τὸ ἔπραττε δι' αὐτόν, εἰπὼν ὅτι εἰς τὴν ἡμέραν τῆς Κρίσεως, ὁ Βασιλεὺς, — ὁ Χριστὸς δηλαδὴ, — θέλει ἐνθυμηθῇ βλας ταύτας τὰς μικρὰς πράξεις καὶ προσπαθείας, καὶ θὰ εἴπῃ εἰς τοὺς ἀγαπῶντας αὐτόν «Ἐλθετε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρὸς μου — ὅ,τι ἐπράξατε δι' αὐτοὺς, τὸ ἐπράξατε εἰς ἐμέ,» προσέσας ὅτι ὅσοι δὲν ἔπραξαν τίποτε διὰ τοὺς δυστυχουμένους, θὰ ἀκούσωσι τοὺς τρομεροὺς ἐκείνους λόγους, ἀπέλθετε ἀπ' ἐμοῦ, διότι ὅ,τι δὲν ἐπράξατε εἰς αὐτοὺς δὲν το ἐπράξατε εἰς Ἐμέ,

Ἐν τῶν δύο τούτων λόγων θὰ ἀκούσῃ καθεὶς ἀπὸ σᾶς ἐν τῇ φοβερᾷ ἐκείνῃ ἡμέρᾳ, ὅταν ἔλθῃ ὁ Βασιλεὺς ἐν τῇ δόξῃ Του. Ποῖον θέλετε νὰ ἀκούσητε; Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ σᾶς. Τί ἐπράξατε; τί πράττετε διὰ τὸν Χριστόν; Ἐπράξατε τίποτε; Ἴσως εἴπῃ τις: «Δὲν παρουσιάζεται εὐκαιρία.» Ἀλλὰ πρὸς τοῦτον ἀποκρίνομαι: «Παρεχάλεσάς ποτε τὸν Χριστὸν νὰ σοὶ δώσῃ εὐκαιρίαν ὅπως τὸν ὑπηρετήσῃς; Ἡ μήπως δὲν σε μέλει περὶ αὐτοῦ καὶ τῆς ὑπηρεσίας του; Ἐσο εὐληκρὴς· μὴ ζητήσῃς νὰ ἀπατήσῃς τὸν ἑαυτὸν σου. Ἐκεῖνος εἰσεύρει τὴν διάθεσιν τῆς καρδίας σου, καὶ ἀγαπητὴ φίλε, εἶναι πρόθυμος νὰ συγχωρήτῃ τὴν ἀδικιαν σου.

Θέλεις λοιπὸν νὰ ἀρχίσῃς ἀπὸ τοῦδε νὰ τὸν ὑπηρετῇς; Τί πρέπει νὰ κάμῃς; Πρῶτον, προσευχήθητι εἰς Αὐτόν, ὅπως σοὶ δώσῃ εὐκαιρίαν διὰ νὰ τὸν δουλεύσῃς. Δεύτερον δὲ μὴ λησμονήσῃς ὅσα τὸν ἐζήτησας, ἀλλὰ ἀναζητεῖ τὰς εὐκαιρίας αὐτάς· ἔσο παρατηρητὴς τῶν ἀναγκῶν τῶν ἀνθρώπων, μὲ τοὺς ὁποίους ἔχεις νὰ κάμῃς καὶ μὴ ἀμφισβᾷλλῃς ὅτι θὰ σοὶ παρουσιασθῇ ἐντὸς ὀλίγου εὐκαιρία, τὴν ὁποίαν οὔτε κανὼν ὑπώπτευες πρότερον, ἂν καὶ ἐπαρουσιάζετο καθ' ἐκαστην.

Μὴ λησμόνῃς ὅμως, ὅτι ἡ καλὴ σου πράξις δὲν ἔχει ἀξίαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἐὰν δὲν προέρχεται ἐξ ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Χριστόν. Πῶς δὲ

δύνασαι νὰ μὴ ἀγαπῇς τὸν καλὸν ἐκείνον Φίλον, ὅστις τόσον ἡγάπησεν ἐσέ;

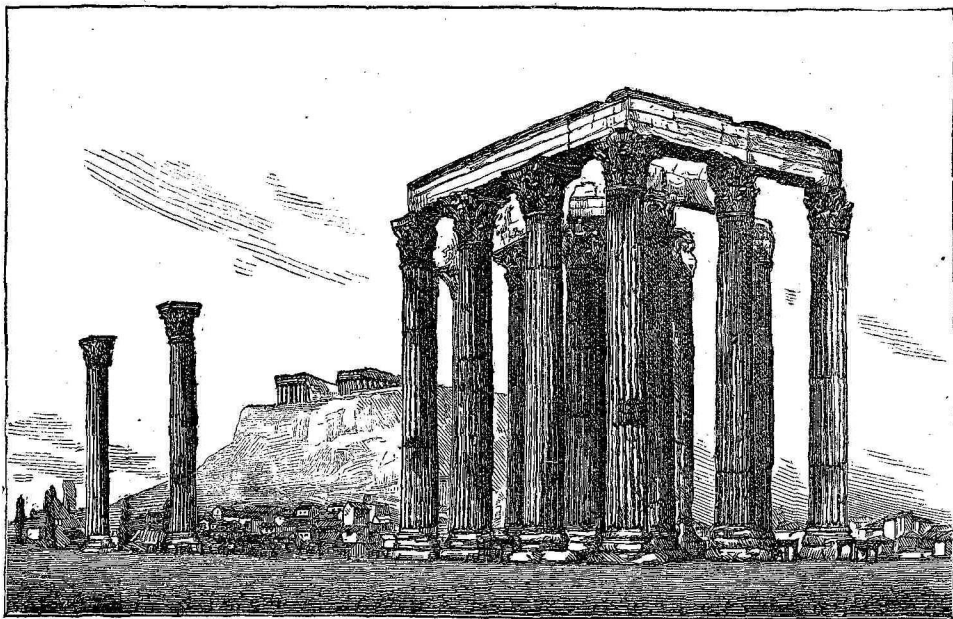
Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΔΙΟΣ.

Τίς μικρὸς Ἀθηναῖος δὲν ἀγαπᾷ τοὺς πελωρίους καὶ μεγαλοπρεπεῖς στύλους τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν ὁποίων τοσάκις ἐκάθισε μετὰ τοὺς γονεῖς του ἢ ἔκαιξε μετὰ τοὺς συντρόφους του, καὶ τῶν ὁποίων τὸν γιγαντιαῖον κορμὸν πολλάκις προσεπάθησαν πολλοὶ ὁμοῦ ἐνώνοντες τὰς χεῖράς των νὰ ἐναγκαλισθοῦν ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν; Μόνον οἱ δεκαεῖς αὐτοὶ στύλοι μένουσι ἐξ ἑκατὸν εἴκοσι τεσσάρων, οἱ ὅ ποτε ἄλλοτε ἐσχημάτιζον τὸν μεγαλειότερον καὶ πλε

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μετὰ ταῦτα ἔγειναν μικραῖ τινες προσθήκαι εἰς αὐτὸν, ἀλλὰ δὲν ἐτελειοποιήθη ἢ κατὰ τὸ 129 μετὰ Χριστὸν, ὅτε ὁ φιλέλλην αὐτοκράτωρ Ἀδριανὸς μετ' ἰδίαν τοῦ δαπάνην 7080 ταλάντων, ἢ 42,800,000 δρ. τὸν ἐπεράτωσεν, 700 περίπου ἔτη μετὰ τὴν θεμελίωσίν του.

Ὁ ναὸς οὗτος τελειοποιηθεὶς ἦτο ὁ μέγιστος καὶ μεγαλοπρεπέστατος τῆς Ἑλλάδος, ἦτο δὲ ρυθμοῦ Κορινθιακοῦ, ὅστις εἶναι ὁ πλουσιώτατος τῶν ἀρχαίων ἀρχιτεκτονικῶν ρυθμῶν, καὶ ἔχει ὡς διακριτικὸν τοῦ σημείου κιονόκρανον σχηματιζόμενον ἀπὸ δέσμην ἀκανθοφύλλων.

Οἱ 124 πελώριοι στύλοι τοῦ ἦσαν διευθετημένοι κατὰ μὲν τὴν ἐμπροσθίαν καὶ τὴν ὀπισθίαν ὄψιν τοῦ

Οἱ δεκαεῖς στύλοι τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς.

σιώτατον ναὸν τοῦ κόσμου, ἐὰν ἐξαίρεσωμεν τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἐφέσῳ. Ὁ ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἔχει περίεργον καὶ μοναδικὴν ἱστορίαν. Λέγεται ὅτι 1600 ἔτη π. Χριστοῦ, ὁ Δευκαλίων, ὁ Νῶε ἐκείνος τῆς Ἑλληνικῆς μυθολογίας, ἔκτισεν εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν ναὸν εἰς τὸν Ὀλύμπιον Δία. Μετὰ χίλια περίπου ἔτη, δηλαδὴ κατὰ τὸ 530 π. Χ. ὁ φιλόκαλος τύραννος τῶν Ἀθηνῶν Πεισίστρατος ἔβαλε τὰ θεμέλια τοῦ παρόντος ναοῦ, ἀλλὰ πρὶν προχωρήσῃ ἢ οἰκοδομῇ ὁ Πεισίστρατος ἀπέθανε καὶ ὁ ναὸς ἔμεινεν εἰς τὰ θεμέλια μόνον. Οἱ Περσικοὶ πόλεμοι ἐμπόδισαν τὴν πρόοδον τοῦ ἔργου, κατόπιν δὲ, ὅταν αἱ Ἀθῆναι ἔσθλιζοντο καὶ ὠραῖζοντο ὑπὸ τοῦ Περικλέους, οὐδεὶς εὐρέθη νὰ ἀναλάβῃ τὴν τελειοποίησιν τοῦ ναοῦ τούτου.

ναοῦ εἰς 3 σειράς, κατὰ δὲ τὰς πλευράς εἰς διπλὴν σειράν, ὥστε ὁ περιπατῶν ὑπὸ τὴν μεγαλοπρεπῆ ταύτην κιονοστοιχίαν ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ, ὅτι εὕρισκετο εἰς πυκνὸν δάσος γιγαντιαίων δένδρων.

Ἐκ τῶν σωζομένων στύλων εἰς κεῖται ἑκτάδην ἐπὶ τῆς γῆς, ἀνατραπείς ἀπὸ λαίλαπα καὶ σεισμὸν τῷ 1853. Ἐξ αὐτοῦ δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ πόσον θαυμάσιον καὶ μέγα ἦτο τὸ ἔργον τοῦ Ἀδριανοῦ, διὰ τὸ ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι τῷ ἡγεῖραν κολοσσαῖον ἀνδριάντα καὶ παρ' ὀλίγον τὸν ἐθεοποίησαν.

Ἐκτοτε ἐπὶ πολλὰς ἑκατοντάδας ἐτῶν ὁ ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς δὲν ἀναφέρεται εἰς τὴν ἱστορίαν. Μόλις δὲ πρὸ 200 ἐτῶν ἀνεγνώρισαν οἱ ἀρχαιολόγοι τί